

Bozók Ferenc

Éjszaka

Sétálna láb. Mozogna száj s a kéz,
de éjbe bábozódva megtapad.
A talp alatt talán gyökér fakad?
Az éjbe hull a Hold: teába méz.

Kijött a parkba, és csak áll. Csak áll.
A Hold sugárnyi méze ráragyog.
Magánya zsebre vágva. Átfagyott.
Az éjhez éjjeledni? Szép halál.

Se gondolat, se vers, se tollvonás,
így funkciótlan itt e szobrozás.
Se vágy, se cél, se tett, se ihletem.

Teáskanál kavarja éjjelem,
merítsd a kozmosz-éjbe életem,
kavarj sötét teádba, Istenem.

Ember

A végtelenbe mártva él az ember.
Lakása földgolyónyi társtalanság,
és kozmikus, tágas bizonytalanság
sodorja őt, miként planktont a tenger.

Anyagban hisz, s a véletlennek papja,
vagy Istenben, a minden-alkotóban,
öröktől mozdulatlan mozgatóban.
Hit és bizonytalanság éje, napja.

Fölötte csillagszeplős végtelenség,
mit véges agyba gyúrni képtelenség.
Tág lelke testi börtönébe zárva.

Ezernyi tárgya van, s örök hiánya.
Kötődne ehhez, ahhoz, ám hiába.
Többmilliárdnyi szív közös magánya.

Fák

A föld alá alázkodó gyökérrel
kik ők? Talán magasra nőtt huszárok?
Talán hegyekbe üldözött zsványok
a Nap felé emelt bozont-sörénnyel?

A bánatom talán ti értitek meg,
ti hegyvidéki szürke partizánok,
darócruhás tapintatos barátok,
a szívemet talán ti érzitek meg?

Fenyő, juhar, platánfa, nyurga nyírfá,
veled növekszik az, mi rád van írva.
Fegyelmezett, szelíd kísértetek.

Szerelmesek rovása: szív a nyíllal
a testetekre vésve, hordva kínnal.
E bús szonett legyen tiértetek.